

З.1 р. 1 якої інформація про закінчення досудового розслідування повинна бути внесена протягом 24 годин з моменту прийняття процесуального рішення. Вірогідно, що саме це і буде моментом закриття кримінального провадження. Проте це лише здогадки, бо прямої вказівки в КПК немає.

Отже можна дійти висновку, що у чинному КПК існують деякі прогалини, пов'язані із чітким визначенням моменту закриття кримінального провадження. І з метою кращого забезпечення прав та інтересів учасників кримінального провадження законодавець повинен усунути ці прогалини шляхом внесення відповідних змін до чинного кримінального процесуального законодавства.

Пшенічко С. О.

*Національний університет «Одеська юридична академія»,
здобувач кафедри кримінального процесу*

ДЕЯКІ ПРОБЛЕМИ РІШЕНЬ СЛІДЧОГО СУДДІ, ЩО ПРИЙМАЮТЬСЯ ПРИ РОЗГЛЯДІ СКАРГ НА РІШЕННЯ, ДІЇ ЧИ БЕЗДІЯЛЬНІСТЬ СЛІДЧОГО ЧИ ПРОКУРОРА

Новий Кримінальний процесуальний кодекс, значно удосконаливши систему судового контролю у досудовому провадженні, надав слідчому судді широке коло повноважень при розгляді та вирішенні скарг на рішення, дії чи бездіяльність слідчого чи прокурора. Однією із груп рішень слідчого судді, що приймаються у порядку Глави 26 КПК, є рішення, що приймаються у судовому засіданні із розгляду скарги.

Ст. 307 КПК передбачає, що за результатами розгляду скарг на рішення, дії чи бездіяльність слідчого чи прокурора постановляється ухвала. Ухвала слідчого судді за результатами розгляду скарги на рішення, дії чи бездіяльність під час досудового розслідування може бути про: 1) скасування рішення слідчого чи прокурора; 2) зобов'язання припинити дію; 3) зобов'язання вчинити певну дію; 4) відмову у задоволенні скарги. Крім того, ч. 2 ст. 305 КПК закріплює повноваження слідчого судді винести ухвалу про закриття провадження за скаргою у разі скасування слідчим чи прокурором рішень, передбачених п. 1, 2, 5 і 6 ч. 1 ст. 303 КПК, припинити дію чи бездіяльність, які оскаржуються, а також у разі скасування прокурором рішення, передбаченого п. 3 ч. 1 ст. 303 КПК.

Однак цей перелік рішень не вичерпує того переліку рішень, який може бути прийнятий за результатами розгляду скарги, враховуючи ті практичні ситуації, які склалися у практиці діяльності суддів за КПК 1960 р. та складаються натепер у діяльності слідчих суддів. Так, наприклад, цей перелік рішень не дає відповіді на питання, яке рішення прийняти, якщо скаржник у судовому засіданні відмовився від скарги або до початку судового засідання її відкликав.

У судовій практиці немає єдності при вирішенні цих ситуацій.

Так, у справі № 119/660/13-к скажчик просив закрити провадження у справі оскільки для скарги немає підстав, а слідчий суддя відмовив у задоволенні скарги (Режим доступу: <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/29279778>). У справі № 398/1063/13-к скажники відмовилися від скарги і просили провадження закрити, слідчий суддя прийняв рішення про відмову у задоволенні скарги, мотивуючи це тим, що ст. 307 передбачає вичерпний перелік рішень, які може прийняти за скаргою слідчий суддя (Режим доступу: <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/29576299>). У справі № 2213/2645/2012 скажчик просив скаргу залишити без розгляду, однак слідчий суддя прийняв рішення зобов'язати слідчого здійснити перевірку заяви про кримінальне правопорушення, викладене в заяві ОСОБА_1 від 03 грудня 2012 року (Режим доступу: <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/28388973>).

Однак очевидно, що рішення про відмову у задоволенні скарги може бути прийнято лише після її розгляду та вирішення по суті, оцінці доводів скажника та слідчого / прокурора, визначення обґрунтованості або необґрунтованості вимог, викладених у скарзі. У даних прикладах явно видно, що слідчі судді приймали рішення про відмову у задоволенні скарг, оскільки закон не передбачає можливості прийняти у подібних випадках інше рішення, яке б більш відповідало волевиявленню скажника, який, по суті, відмовився від своїх вимог, і не було б пов'язане із вирішенням скарги по суті.

У доктрині запропоновано у таких випадках приймати рішення про закриття провадження із розгляду скарги (Гловюк І.В. Судова діяльність у досудових стадіях кримінального процесу: теорія і практика / І.В. Гловюк. – Одеса: Фенікс, 2010. – С. 189) та залишати скаргу без розгляду (Петровський А. Г. Решения, принимаемые в порядке статьи 125 УПК РФ, требуют совершенствования / А. Г. Петровский // Российский судья. – 2006. – № 6. – С. 26). Перша пропозиція є більш обґрунтованою, оскільки предмет судового розгляду вже відсутній, а залишення скарги без розгляду презюмує можливість її повторного подання, що у даному випадку виключено.

У справі № 640/3147/13-к скаргу було відкликано до початку її судового розгляду (заява надійшла до канцелярії суду), заявник у судове засідання не з'явився. Слідчий суддя при цьому указав, що подана заявником заява щодо відкликання скарги та його неявка в судове засідання, призначене до розгляду в передбачений в строк протягом 72 годин, визначений в ч. 2 ст. 306 КПК України, унеможливує розгляд скарги по суті та прийняття слідчим суддею саме за результатами розгляду скарги на бездіяльність слідчого одну з ухвал, передбачених ч. 2 ст. 307 КПК України, і прийняв рішення про повернення скарги заявнику відповідно до ст. 304 КПК України (Режим доступу: <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/29575778>). Однак ч. 2 ст. 304 КПК не передбачає такої підстави для повернення скар-

ги. Очевидно, що слідчий суддя застосував процесуальну аналогію на підставі ч. 6 ст. 9 КПК для доповнення наявної у законі прогалини.

У доктрині у разі відкликання скарги пропонується закрити провадження із розгляду скарги (Шило О. Г. Теоретико-прикладні основи реалізації конституційного права людини і громадянина на судовий захист у досудовому провадженні в кримінальному процесі України / Шило О. Г. – Х.: Право, 2011. – С. 458) або залишати скаргу без розгляду (Брынцев В. Д. Чернухин В. Г. Судебный контроль (теория и практика). – Х. : 2001. – С. 61; Гловюк І.В. Судова діяльність у досудових стадіях кримінального процесу: теорія і практика / І.В. Гловюк. – Одеса: Фенікс, 2010. – С. 187). Постанова Пленуму Верховного Суду Російської Федерації Постанови «Про практику розгляду судами скарг у порядку статті 125 Кримінально-процесуального кодексу Російської Федерації» від 10.02.2009 р. у п. 8 передбачає, що якщо після призначення судового засідання скарга відкликана заявником, суддя виносить постанову про закриття провадження за скаргою через відсутність приводу для перевірки законності та обґрунтованості дій (бездіяльності) чи рішення посадової особи, яка здійснює кримінальне переслідування. Як уявляється, враховуючи те, що провадження за скаргою вже відкрито, то за цієї скаргою має бути прийнято рішення: або по суті скарги із того переліку, що передбачає ч. 2 ст. 307 КПК, або провадження має бути закрито, для того, щоб не допустити подання аналогічних повторних скарг з метою затягування досудового розслідування шляхом зловживання правом на оскарження.

Підрозділ 21.2

Актуальні проблеми

кримінально-процесуального права

Власова Г. П.

Національна академія прокуратури України, завідувач кафедри кримінального процесу, кандидат юридичних наук, доцент

ДЕЯКІ ПРОБЛЕМНІ АСПЕКТИ УКЛАДЕННЯ УГОДИ МІЖ ПРОКУРОРОМ ТА ПІДОЗРЮВАНИМ ЧИ ОБВИНУВАЧЕНИМ ПРО ВИЗНАННЯ ВИНУВАТОСТІ

Укладення угоди про визнання між прокурором та підозрюваним чи обвинуваченим про визнання винуватості Відповідно до норм нового кримінально-процесуального кодексу України від 13 травня 2012 року є відносно новим інститутом кримінально-процесуального права.